

ЗБОРНИК ПРОПИСА НАРОДНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ. Београд, издање „Савремена администрација“, 1955, књ. I (VI+396 стр.) књ. II (VI+413 стр.), књ. III (VI+573 стр.), књ. IV (VI+575 стр.) и књ. V (VI+489 стр.).

У право време се појављује овај Зборник. Мноштво прописа као и многе њихове измене и допуне већ давно код нас указују да је потребно издавање пречишћених текстова нашег позитивног права.

Зборник су средили др. Тихомир Васиљевић, др. Милан Јовић, Миленко Канрга и Душан Станић. Редактор свих изашлих књига Зборника је Миленко Канрга.

Објављене књиге Зборника садрже пречишћене текстове важећих прописа НР Србије који су објављени од ослобођења до закључно 30 јуна 1955 односно за другу књигу до 31 јула 1955.

После ових првих пет књига, по плану уредника и издавача, Зборник ће излазити редовно сваке године и садржавати, срећене по материји, све прописе које су у току претходне године донели надлежни органи НР Србије.

Прва књига обухвата поред историјскоправних аката и прописе о организацији републичких органа власти и управе као и прописе о органима правосуђа. Друга књига садржи прописе о организацији и раду народних одбора; трећа прописе о привреди; четврта прописе из области друштвених служби а пета прописе опште управе и унутрашњих послова.

Објављени прописи у Зборнику садрже основни текст сваког прописа и измене и допуне као и одредбе које су пређутно укинуте или престале да важе. Уз сваки пропис назначено је који га је орган донео и у ком службеном листу је објављен.

Из уводних објашњења уз сваку издату књигу Зборника, види се да у овим књигама нису објављени прописи који су изричито укинати; који су у целини престали да важе јер су у супротности са другим вишим или каснијим прописима; који су у целини супротни новом друштвеном, политичком и привредном систему; прописи чије је важење било временски ограничено (Закони и други прописи о годишњем буџету и др.); прописи и препоруке којима нема више места примени (почетак рада новооснованог суда и сл.); индивидуални акти донети у облику уредбе, наредбе, упутства и сл.

Иако у Зборник нису унети напред наведени прописи, који су неопходни за изучавање развоја нашег права по ослобођењу, овакав какав је, *Зборник прописа НР Србије* биће најбољи приручник за све органе власти и управне као и за друштвене и привредне организације и грађане, јер су важећи прописи НР Србије скупљени на једном месту и срећени по материји а не расути у *Службеном гласнику НР Србије* где се теже могу наћи. Недостатак Зборника је што нема стварни регистар. Накнадно издавање регистра, за пет досад издатих књига, корисно би употпунило овај иначе добро сређени Зборник.

Било би добро да издавање овог Зборника буде потстрек за издавање преко потребног зборника пречишћених текстова савезних прописа који би исто морали бити сређени по материји и морали имати стварни регистар.

На крају једно питање. Ко треба да уређује и издаје овакве зборнике? Редактор и уредници ових досад изашлих књига Зборника су наши истакнути правни стручњаци, у које можемо имати поверења да савесно обављају овај одговорни посао. Али би, и поред тога, с обзиром на мноштво наших прописа као и на мноштво измена и допуна тих прописа, можда било нужно да се ови пречишћени текстови објављују у облику каквих службених публикација или бар имају сагласност надлежног државног органа да су објављени текстови у Зборнику заиста аутентични како би се Збор-

них могао ауторитативније користити. Било би можда нужно основати посебан орган који би се посветио систематском сређивању свих прописа и сваке године или повремено објављивао службена издања пречишћених текстова позитивног права.

Указујући на ово питање не умањујем значај појаве *Зборника прописа НР Србије*, који ће не само корисно послужити пракси и теорији нашег права, већ свакако бити и потстрек за даљи систематски рад на сређивању пречишћених текстова нашег позитивног права.

Д. Ђ. Денковић

André Philip: *LA DÉMOCRATIE INDUSTRIELLE*. Paris, Presses Universitaires de France, 1955,

Андре Филип, професор Правног факултета у Сарбрикену, аутор више радова из области историје радничких покрета и савремене привредне историје (*L'Angleterre moderne*, Paris, 1926; *Le problème ouvrier aux États-Unis*, Paris, 1927; *L'Inde moderne*, Paris, 1930; *Trade-Unionisme et syndicalisme*, Paris, 1936; *La crise et l'économie dirigée*, Paris 1935, итд.) објавио је после Другог светског рата два већа дела: *L'Europe unie et sa place dans l'économie internationale* (Paris, 1953) и *La démocratie industrielle*. У првом делу анализирано је савремено светско тржиште и приказане су разне међународне организације чији је задатак да олакшају робну размену између појединих земаља. Нарочита пажња указана је проблему економске и политичке сарадње европских држава и мерама које треба да припреме услове за њихово уједињење. Међутим, друго дело побуђује посебан интерес по изложеним основним концепцијама и по томе што је добар део тог рада посвећен Југославији. Ово дело претставља у неку руку наставак прве књиге, само, док су у претходном делу углавном приказивани организациони облици будуће европске заједнице, дотле је овде требало објаснити друштвену садржину једног оваквог политичког организма и дати његово теориско оправдање, што је учињено развијањем тезе о такозваној индустриској демократији.

Основне идеје аутора, од којих неке нису нарочито нове, састоје се у томе да је главна тешкоћа западних демократија у незаинтересованости радничке класе за посао који свакодневно обавља. Уколико се жели остварење једне снажне привреде у Европи, неопходно је наћи средства и методе путем којих би се постигла максимална заинтересованост радника за већу, ефикаснију и јефтинију производњу. Капиталистичка класа је покушавала током XIX и XX века да нађе та средства и методе. Бољи и ефикаснији начин плаћања радника (према постигнутим резултатима) није био довољан да реши овај проблем. Зато су капиталисти приступили другим мерама. Они су обезбеђивали у неким случајевима извесно учешће радника у деоби добити предузећа или чак и у власништву над истим. Затим су покушали да то постигну изменом физичких и психичких услова рада, да тај рад прилагоде човеку. Посебна пажња посвећена је питању унапређивања радника према успеху у раду и према стажу, обавештавању радника о приходи и значају посла који обавља предузеће, тражењу од радника да дају сугестије за бољу организацију производње итд. Истовремено се водило рачуна о бољем уређењу радних просторија, о њиховом грејању, осветљењу, вентилацији, затим о ритму рада, паузама и слично.